UNELE PARTICULARITĂȚI ALE DIPLOMATIEI DIGITALE

Victoria ARHILIUC
CZU: [341.7 + 327]:004 arhiliucv57@yahoo.com

Diplomația este metoda pașnică de realizare a politicii externe a statelor efectuată de șeful statului, de guvern, de ministrul Afacerilor Externe, de ambasadori, de delegații la conferințele internaționale, de reprezentanțe pe lângă organizațiile internaționale. În practică diplomația se realizează în procesul activității diplomatice prin așa forme ca negocierile directe, pregătirea și încheierea tratatelor internaționale, corespondența diplomatică, reprezentarea statului, participarea ca membru al organizațiilor internaționale, expunerea poziției guvernului în mijloacele de informare în masă, editarea oficială a actelor și documentelor internaționale.

Sunt cunoscte mai multe tipuri de diplomație: diplomația tradițională, parlamentară, economică, culturală, preventivă ș.a.

Odată cu dezvoltarea internetului și tehnologiilor informaționale, tot mai mult își găsește afirmare un nou tip de diplomație – diplomația digitală. Noul tip de diplomație presupune utilizarea tehnologiilor digitale pentru îndeplinirea obiectivelor diplomatice. Primul schimb oficial de mesaje prin intermediul mesajeriei electronice a avut loc în 1994 între Bill Clinton, în calitate de Președinte al SUA, și Prim-ministrul Suediei, Carl Bildt, răspunsul fiind primit în aceeași zi [1].

Privitor la diplomația digitală se întâlnesc diferite opinii. Secretarul de stat american John Kerry spunea că termenul de diplomație digitală este redundant. Este doar diplomație, punct [2]. Există însă și opinii care susțin că odată ce lumea diplomatică a început să folosească din ce în ce mai mult elemente digitale, pentru a-și îmbunătăți și ușura activitatea, pentru a impune obiective de politică internațională, se consolidează noțiunea de „diplomație digitală”.

Capacitatea diplomației de a acționa în plan digital s-a evidențiat în special în situația de pandemie. Riscul de infectare cu noul coronavirus începând cu anul 2019 a făcut imposibilă participarea la ședințe sau întruniri, făcând necesară implicarea liderilor politici prin platforme digitale pentru schimburi de bune practici, acțiuni de acordare sau obținere de sprijin din partea partenerilor, aceasta fiind continuitatea activității diplomatice [3].

Structura și practica diplomatică tradițională asumă existența unui nivel global de comunicare și interacțiune [4]. În acest sens, diplomația digitală deține anumite particularități. Printre acestea pot fi indicate următoarele:

- Asigură statelor și în special statelor mici transmiterea și comunicarea intereselor direct către publicul international prin utilizarea uneltelor digitale Twitter, Facebook, WhatsApp, aplicate în cadrul activității diplomatice.
- Determină transferul de autoritate de la Ministerul de Externe către Ambasade, acestea fiind puse în situația de a decide prompt în limitele funcțiilor lor [5].

- Asigură capacitatea de a atinge o mare audiență în timp real, adresarea la milioane de oameni.

- Facilitează cooperarea la nivel înalt, asigură canale de comunicare între cetățeni și oficiali, reflectă transparența în activitatea liderilor politici.

Există și unele aspecte negative privind diplomația digitală:

- Unele Ministere de externe nu sunt receptive la schimbarile tehnologice. Din aceste considerente, ar putea să apară conflicte instituționale.

- Aplicarea instrumentelor tehnologice în politica externă a statelor este o schimbare puternică în activitatea diplomatică. Întârzierea în utilizarea lor duce la creșterea costului de a fi la același nivel cu alții.

- Accesul extins la internet a dus la amplificarea campaniilor de dezinformare.

Diseminarea de mesaje oficiale veridice de către autoritățile diplomatice și elitele politice circulă în paralel cu știrile false.

- Formatele digitale necesită păstrarea sigură a securității cibernetice. Din această cauză, putem afirma că diplomația tradițională nu va fi complet substituită de cea digitală. Discuțiile cu prezența oficialilor va continua să reprezinte o metodă sigură în activitatea diplomatică. Din cele expuse rezultă că diplomația rămâne aceeași, dar mijloacele și metodele folosite în vederea atingerii scopurilor diplomatice se schimbă, fiind adaptate contextului situației politice și sociale. În condițiile crizei pandemice, diplomația digitală a devenit instrumentul-cheie care a oferit soluții în pofida restricțiilor.

Referințe:

1. *Diplomația digitală – Revista intelligence*. [Accesat 29.08.2021] Disponibil: https:sri.ro>diplomația digitală.
2. KERRY, John. *Digital Diplomacy: Adapting Our Diplomatic Engagement*. [Accesat 30.08.2021] Disponibil: https://blogs.state.gov/stories/2013/05/06/digital-diplomacy-adapting-our-diplomatic-engagement.
3. VLADIMIR, Adrian Costea /decembrie 12.2016. Interviu cu Corneliu BJOLA, profesor în studii diplomatice:„Diplomația digitală este un domeniu care a explodat în ultimii zece ani,”. [Accesat 27.08.2021] Disponibil: https://europunkt.ro>2016/12/12interviu-cucorneliu...
4. DRAGAN, Mihai Bogdan. *Diplomația digitală*. [Accesat 29.08.2021]. Disponibil: https://www. Academia.edu. Diplomația_digitală.
5. *Convenția de la Viena cu privire la relațiile diplomatice din 18 aprilie 1961*, art.3. [Accesat 31.08.2021] Disponibil: http://www.monitorul juridic.ro> act> convenția-de-la-.